

Forfatter: Hegermann-Lindencrone, Mette Louise Christiane Frederikke

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Hegermann-Lindencrone, Mette Louise Christiane Frederikke (1819-02-10)

Citation: Hegermann-Lindencrone, Mette Louise Christiane Frederikke: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Hegermann-Lindencrone, Mette Louise Christiane Frederikke (1819-02-10)", i *Af efterladte Breve til J. P. Mynster*, Ggldendalske Boghandling, s. 72.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002236589-000-shoot-L0022365890000038.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Af efterladte Breve til J. P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Fru Lonise Hegermann-Lindencrone.
Citadellet, d. 10de Febr. 1819.*

Hvorledes skal jeg nok som takke Dem, kiære Ven! for Deres Brev? **). De har vist ikke tvivlet om, hvor inderligt vi alle have følt og deelt de tunge Slag, som rammede Dem, vores saa højt ærede og saa kiære Lærer og Ven. Og hvorledes kunde De da have nogen Slags Undskyldning at giøre mig; tvertimod maae jeg erkiende Deres sædvanlige Godhed deri, at De, uagtet alle Deres Forretninger, og alle hine sørgelige Hindringer, dog har ofret saa meget af Deres Tid til at sige mig saa mange gode Ting: Ord, som ere værd at opbevare og lægge paa Hiertet, og som ogsaa skulle blive giennte der.

s. 73 Min bedste Tak for Deres Forsikring om at jeg lever i Deres Erindring; og sandelig! jeg har ogsaa stolet derpaa og giør det bestandig. Jeg veed, at Enhver maae gaae sin afstukne Vej, og har selv erfaret, at tilfældige Omstændigheder ofte kan sætte Skranker, som man hverken kan eller tør sprænge; men jeg veed ogsaa, at der er Noget, som ikke bindes eller hindres af nogensomhelst udvortes Omstændighed, og derpaa grunder sig min faste Tillid til Deres bestandige Venskab for os.

Jeg indseer fuldelig, hvor træffende og grundede Deres Anmærkninger ere over det fejlagtige i mit Stykkes „Plan“, og skal stræbe, saa meget som jeg formaaer, at benytte dem og forandre det derefter. Det kommer mig for, at det vanskeligt vil kunne sammentrækkes til mindre end fire Akter; dog maaskee, naar jeg først faaer Tid at tage fat paa det, og bortskiære de vilde Skud hist og her, jeg vil finde det lettere. for Resten er det vist nok, at Handlingen, endog saaledes som Stykket er nu, kun afdeeler sig selv i fire Akter; men det gaaer mig som Momus i Holbergs Prolog, jeg har en Forkiærlighed til Fem-Akts Stykker, og som velbemeldte Momus siger: Et Skuespil paa fire Akter forekommer mig som en Vogn paa tre Hiul. Imidlertid — il faut passer par là.

Endnu engang: Min inderligste Tak for al Deres Ulejlighed, for Deres Venskab og Godhed! ogsaa for den fordeelagtige Dom (ikke smigrende, thi Deres Bifald smigrer ikke min Forfængelighed, men glæder mit Herte) over Udførelsen af Stykket. I den Anledning tænkte jeg paa, at der staaer i Madame Staëls Biographie, at hun engang udrød: „Hvad det er sødt at blive roest“! Saa besynderlig som denne naive Tilstaaelse forekommer mig, naar den forstaaes ubetinget, saa sandt er det med Indskrænkning; thi Bifald af dem, vi respectere, maae dog unægtelig opmuntre og begeistre til det Gode.

Jeg beder de bedste Hilsener bragte til Deres Frue, ligesom min Mand og alle de Andre hilse paa det hengivneste.

Deres hengivneste og forbundneste
Louise Hegermann-Lindencrone.